

Intervenció inicial del president de la Generalitat, Quim Torra, al debat monogràfic sobre la gestió de la crisi del Coronavirus

Parlament de Catalunya, 1 de juliol de 2020

President del Parlament, membres de la mesa, senyores diputades i senyors diputats, conselleres i consellers, estimats ciutadans que ens escolteu des de casa,

No podem estar contents ni satisfets. Davant d'un drama humà i de la pèrdua de tantes vides, la complaença no forma part avui de la manera com podem emprendre aquest debat sobre la greu crisi sanitària, econòmica i social que vivim. Si hi ha cap governant, de les nostres institucions o de qualsevol govern del món, que surt a posar-se medalles i a vanagloriar-se de la feina feta, n'heu de desconfiar automàticament. Per prevenció, apliqueu un grau raonable d'escepticisme a tot aquell que gosi dir que ho ha fet tot bé.

Ni content ni satisfet. I encara menys, complagut. En canvi, sí que els puc dir que visc amb un orgull immens formar part d'aquesta esplèndida societat catalana i que és un honor ser ara mateix el president de la seva institució nacional, la Generalitat. Si bé aquests dies hem rebut el cop contundent de la pandèmia del Coronavirus, no és menys cert que hem vist com s'articulava una xarxa col·lectiva inoblidable de solidaritat, de compromís i de talent. És per això que vull començar la meva intervenció afirmant aquest orgull de pertànyer a un país amb aquesta potència cívica.

Vull dir amb això que no s'ha fet un esforç ingent des de tot el Govern? De cap manera. Hem fet tot i més de que estava a les nostres mans i més per salvar vides i per protegir els ciutadans davant d'aquest atac inclement i tan cruel. I per tant, sí que puc dir que s'ha fet un gran esforç dels membres del meu Govern, així com totes les institucions i organitzacions amb qui hem col·laborat durant aquests tres mesos i mig des que la nostra vida va canviar per sempre.

I em permetran que no deixi passar ni un minut més sense fer un reconeixement i un petit homenatge a tots aquells que han perdut la vida, que han perdut un ésser estimat o que han patit el sever atac del virus. Per això, di em permeten, voldria demanar a tota la Cambra que ens posem dempeus i reservem un minut de silenci en la seva memòria.

(MINUT DE SILENCI)

No són més de dotze mil línies d'un full d'Excel. No són unes estadístiques que comparem amb els nostres veïns per veure qui ho ha fet més bé o més malament. Això seria un exercici funest, macabre, inhumà.

Estem parlant de dotze mil vides segades per una pandèmia sanitària. Són més de dotze mil projectes i somnis escapçats en poc més de tres mesos. Darrere les xifres de cada dia hi ha noms i cognoms, vides, amors, lluites i esperances. Pares que s'han quedat sense fills, fills sense pares, germans que ja no hi són, companys de vida que ja no ens acompanyen. No, no hem de permetre que aquesta malaltia cruel ens esborri la memòria. Ni que cap nom caigui en l'oblit. Un cop més, expresso aquí el meu condol als seus familiars i amics.

Com va començar tot això? Com hem arribat fins aquí? La Covid-19 va presentar-se sobtadament a les nostres vides i l'ha sacsejada per sempre. Moltes coses han canviat ja des que vam començar a identificar els primers casos de contagi a Catalunya. De fet, des que es va conèixer la situació a la Xina, el Govern va estar ja amatent a l'evolució del nou virus en contacte constant amb els experts epidemiòlegs i en salut pública.

Va ser l'11 de gener de 2020 quan es va fer públic l'anunci del primer mort a la Xina per un nou coronavirus. Un mes més tard, el 15 de febrer, s'anunciava el primer mort a Europa (fou a França, un turista xinès). I ja el 21 de febrer es va detectar un focus preocupant a la Llombardia amb més de 60 casos. Els llums d'alerta ja s'havien encès i calia començar a prendre decisions, com fou el cas de la suspensió del Mobile World Congress. Una decisió difícil, la primera de les moltes decisions difícils que hem hagut d'anar prenent. Però els governants no som mers observadors, no ens toca pas fer un relat lineal dels fets, sinó que ens toca actuar i prendre decisions. I fer-ho sempre abans que sigui massa tard.

Podem dir que en l'inici d'aquesta crisi, hi ha dues dates clau: el 30 de gener de 2020, en què l'OMS declara el brot de la Covid-19 com una emergència de salut pública a nivell mundial, i el 2 de març de 2020, en què el Centre Europeu de Prevenció i Control de Malalties (ECDC) eleva de moderat a alt el risc a la Unió Europea.

El primer cas conegut de COVID-19 a Catalunya va ser el 25 de febrer d'enguany (una italiana de 36 anys resident a Barcelona) i la primera víctima mortal a Catalunya va ser el 6 de març (una dona de 87 anys amb patologies prèvies, a l'Hospital Germans Trias i Pujol de Badalona). Dos dies abans del primer mort a Catalunya, el 4 de març, Itàlia havia tancat les escoles i els comerços, i tan sols tres dies abans, el 3 de març, l'Estat espanyol confirmava el primer mort per coronavirus (un home, però, que havia mort a València el 13 de febrer).

Cal recordar ara que el 3 de març, en la primera reunió de Govern posterior a la detecció del primer cas a Catalunya, vam activar immediatament la revisió del Pla d'actuació del Procicat per emergències associades a malalties transmissibles emergents amb potencial d'alt risc, amb l'objectiu d'anticipació i resposta global, coordinant tots els departaments del Govern per una gestió integral, no només des del punt de vista sanitari sinó també en relació amb el potencial impacte en el funcionament de l'activitat ordinària de la població.

El mateix dia que es produïa el primer mort a Catalunya, el 6 de març de 2020, la Unió Europea descartava, tanmateix, unificar les mesures de prevenció malgrat la previsió d'un augment ràpid de contagis. Tres dies després, l'Estat espanyol ja havia superat el miler de contagis diagnosticats, amb una incidència molt especial a la Comunitat de Madrid.

El dimecres 11 de març l'Organització Mundial de la Salut va declarar la pandèmia mundial i immediatament es va activar la fase d'alerta del Pla Procicat. L'endemà, el dijous 12 de març, el Govern de Catalunya va confinar perimetralment la Conca d'Òdena i vam anunciar el tancament d'escoles i centres universitaris, i ja vaig demanar al Govern espanyol el confinament total de Catalunya, que no es va produir fins a dues setmanes i mitja més tard, el 29 de març, dues setmanes i mitja més tard. Quan l'Estat d'Alarma va entrar en vigor, el 16 de març, a l'Estat espanyol, amb dades del 14 de març, ja hi havia 5.700 casos de contagi i 136 morts.

He volgut fer aquest recordatori de la cronologia d'aquelles primeres setmanes perquè ens ajudin a tots a posar el context necessari per valorar les primeres decisions preses. La rapidesa en la reacció és determinant en les epidèmies, com han explicat tots els experts. En aquest sentit, el Govern de Catalunya va tenir des del primer moment una idea clara de com calia reaccionar. Tancament perimetral del principal focus actiu del país, tancament d'escoles i centres d'ensenyament a tots nivells, confinament domiciliari, ús de màscares, distància individual entre persones en els casos que fos imprescindible el desplaçament fora del domicili i el suport actiu i sense reserves als sectors econòmics afectats pel confinament.

Des de bon principi, cada setmana i en cada ocasió que jo o els consellers d'aquest Govern hem tingut la possibilitat, hem fet una proposta rere l'altra amb un únic objectiu: salvar vides, protegir els més vulnerables i rescatar el teixit econòmic. Fer-ho ràpid i fer-ho bé. Sabent que no es podien posar límits a l'esforç –ni en imports ni en terminis- a una emergència que superava tot allò que havíem conegut fins aleshores i que mai ningú no es podria haver imaginat.

Hem actuat, en cada instant, amb tota la responsabilitat, rigor i anticipació. Explicant als ciutadans en cada moment la gravetat de la situació, però alhora, assenyalant i defensant un paquet de mesures per a sortir-nos-en.

Sí, unes mesures que s'han basat sempre a prendre les decisions més ràpides, més útils i més transformadores:

1. En primer lloc, per sobre de qualsevol altre, la lluita contra l'epidèmia, sabent que cada minut que passava sense prendre decisions –com el confinament total excepte serveis essencials– era un minut perdut i que agreujava la situació sanitària.

2. “Congelar el temps”: protecció absoluta dels treballadors, autònoms i de les empreses, amb moratòries de pagaments de quotes i impostos i a l’hora transferències i subvencions a empreses dels sectors més afectats. Calia des del primer moment que els treballadors se sentissin confiats i segurs en el seu futur i que poguessin fer el seu confinament amb aquestes garanties de seguretat a la feina i que les empreses sobrevisquessin a l’epidèmia. Més endavant detallaré algunes de les propostes fetes en aquest sentit.
3. Una política keynessiana d’intervenció de les administracions en l’economia: rescatar l’economia, intervenint, aplicant una política d’inversió pública històrica. En definitiva, no fer recaure la crisi en els ciutadans. Si es van dedicar 60.000 ME a salvar la Banca, ara es tractava de salvar les empreses, els treballadors i els autònoms. Des de l’inici, hem defensat que havien de ser les administracions les que carreguessin amb les conseqüències d’aquesta crisi.
4. Reclamar a l’Estat el retorn de les nostres competències i exigir-li el finançament just i necessari per poder atendre els compromisos gegants que la ciutadania ens reclama. Tindrem ocasió de parlar-ne.

Aquestes han estat les quatre grans línies en les quals s’ha mogut tots els membres del Govern de Catalunya.

En definitiva, volia posar de manifest amb aquesta explicació que una altra gestió de l’estat de l’alarma era possible. Que el Govern de Catalunya va posar sempre un pla alternatiu, de manera constructiva, damunt la taula. I que mai no hem prioritzat cap decisió que no fos la de salvar vides.

Com ja saben (perquè hi han participat), el Govern ha volgut escoltar en diferents ocasions els grups parlamentaris al llarg d’aquesta crisi. De fet, abans de prendre les decisions de principi de març de tancar escoles i universitats, de tancar la Conca d’Òdena i de demanar el confinament sencer de Catalunya, ja vam reunir els grups parlamentaris per tractar de l’amenaça que ens queia al damunt. I al cap d’un parell de setmanes hi vam tornar. Els vam convocar des de la meua oficina per fer una reunió —ara ja telemàtica— i donar-los tota la informació de què disposàvem. Els vaig agrair aleshores i també ho faig avui, els agraeixo la voluntat de col·laboració a tots, així com les seves aportacions i propostes.

Més endavant, tot i haver sol·licitat una compareixença al ple amb format telemàtic, la presidència de la Cambra va oferir de fer una altra reunió per videoconferència i així ho vam fer, tornant a compartir amb vostès tota la informació. I a continuació van passar tots els consellers en comissió per anar desgranant la feina que feia el Govern i tots els plans d’actuació.

Finalment, s'han reprès els plens presencials, les sessions de control, els debats, i l'activitat parlamentària amb el format que avui podem veure. I els he de dir que estic content de la col·laboració i el diàleg que hem pogut establir amb tots vostès. Els ho vull agrair avui aquí. Políticament aquests dos anys hem tingut diferències. Algunes, molt i molt profundes. Però avui vull remarcar que durant les pitjors setmanes que ha viscut el nostre país en dècades, hem compartit el mateix criteri, tots i cadascú de nosaltres, : salvar vides i protegir la salut de les persones.

I ara fem aquest debat monogràfic que vaig sol·licitar per interès propi ja fa molts dies el 8 de maig, però també per donar sortida a la seva petició de poder participar a definir com calia encarar la crisi sanitària, econòmica i social. Amb les resolucions que presentaran, amb el mateix debat, ara tenim l'ocasió de poder consensuar les prioritats i les solucions que calen en aquest país en aquest moment. I els ho agraeixo també d'entrada. Tant de bo les discussions que avui tinguem transmetin a la ciutadania un Parlament que aixeca la mirada i que davant d'un repte de país ofereix solucions per a tot el país.

Per poder fer aquest debat amb rigor i amb tota la informació, els proposo a continuació unes quantes dades, uns quants indicadors sanitaris, econòmics i socials, que ens ajudin a fer-nos una idea de la magnitud de la crisi actual. I és amb aquestes dades que cal actuar amb determinació, imaginació i el compromís social sempre.

Els consellers participaran més tard en aquest debat, perquè expressament he volgut que ho fessin, perquè la gestió d'aquesta crisi ha estat obra de tot el Govern de Catalunya, em permeto posar-les a consideració ara mateix.

L'impacte sanitari de la COVID19:

- Més de 70.000 casos positius acumulats.
- 4.134 persones ingressades de gravetat des de l'inici de l'epidèmia
- 12.523 persones mortes fins ara.
- Gairebé 15.000 altes hospitalàries.

Sobre l'evolució d'aquests blocs de dades, dia a dia, hem anat informant, puntualment. Aquesta ha estat, com explicaré més endavant, una divisa del Govern: la transparència en la gestió de les dades i de les decisions preses.

Però l'impacte de la COVID no només ha estat sanitari. Ja ho saben i veuran que al llarg de la meua intervenció em referiré a quatre emergències derivades de la COVID19: la sanitària; l'econòmica; la social i l'educativa.

Molts dels indicadors amb els quals habitualment s'analitza la marxa i el progrés d'un país, que eren positius i francament en alguns casos molt positius fins a la crisi, han patit un fort sotrac. Deixin-me donar algunes dades de context.

En matèria d'activitat econòmica:

- Més de 98.000 Expedients de Regulació Temporal de l'Ocupació, que han afectat 726.262 persones.
- 4.855 M€ de pèrdues acumulades en el sector del comerç entre el 16 de març i finals de maig.
- Turisme. La caiguda del 99,4% passatgers internacionals del mes de maig versus el mes de maig de l'any passat.
- Exportacions. Les exportacions catalanes cauen un 13,2% el mes de març 2020 respecte del mateix mes de l'any passat, fins als 5.570 milions d'euros, la xifra més baixa en un mes de març des de l'any 2014.
- Activitat cultural. 5.544 equipaments culturals tancats, que inclouen espais escènics i musicals, sales de cinema, museus, arxius, ateneus, centres cívics, fet que implica 20 milions de consums culturals que no s'han pogut fer entre abril i maig, i 828 milions d'euros de pèrdues declarats pels sectors culturals.
- Mobilitat i logística. 70-75% de reducció mitjana de l'activitat logística durant la pandèmia.

En matèria social:

- Segons les dades de l'enquesta del CEO sobre l'impacte de la COVID19, el 7,4 % de la població ha hagut de recórrer a l'ajuda econòmica de familiars; un 40,9 % de la població ha vist reduïts els ingressos de la seva llar; i un 27 % de la població creu que tindrà dificultats o moltes dificultats per arribar a final de mes (abans de l'esclat de la pandèmia era d'un 8,2 %)
- Violència masclista. Durant el primer mes i mig de confinament, prop d'un 90% més de trucades a la línia d'atenció contra la violència masclista. Si comparem la primera setmana

amb l'última, s'ha passat de 56 a 126 casos d'emergència per setmana, és a dir, s'ha més que doblat.

- Renda Garantida de Ciutadania. 95% més de sol·licituds (més de 10.650 noves sol·licituds entre març i maig).
- 26% d'increment d'usuaris dels programes dels Bancs d'Aliments i de Creu Roja (367.849 usuaris a maig 2020, 75.217 més que abans de l'esclat de la pandèmia).

Aquests són només alguns indicadors d'afectació que ens deixa la pandèmia, però com els deia, diputades i diputats, no els podem interpretar únicament com unes xifres més, sinó que han de ser entesos com a reflex de projectes de vida que han vist modificada la seva realitat de forma substancial, i que cal que les administracions i també els representants polítics facin tot el possible perquè, com més aviat millor, puguin reprendre el seu camí.

Com els he dit, des del minut zero d'aquesta crisi, el meu Govern i jo hem posat sempre la vida i el respecte a la vida per davant de qualsevol consideració, perquè, senzillament, és el dret més fonamental de tots.

I vull remarcar, perquè ha estat així sempre, que tota decisió presa per nosaltres fins avui s'ha pres sota el criteri de persones expertes.

Aquesta és i ha estat la lògica del Govern de Catalunya aquests darrers mesos. I ho hem fet a partir de dues premisses importants: posant les persones al centre i actuant sempre amb transparència, explicant la veritat de la situació a cada moment. Poso especialment en valor que només pràcticament Catalunya on s'hagi informat de tots els casos de les persones traspasades per la COVID, tant fossin en un Hospital, en una residència o a casa. Informació que quan vàrem tenir la disponibilitat de poder-la tenir, la vàrem posar immediatament a l'abast de tots els ciutadans.

I així, mentre a Catalunya s'han explicat totes les dades, l'Estat té encara el deure pendent d'explicar les seves. Nosaltres partim d'un fet que considerem essencial: els ciutadans tenen el dret a saber què ha passat. I no només què ha passat als hospitals, sinó també a les residències i a les cases particulars. Fins que no es donin aquestes dades, Espanya ha tancat en fals el registre dels efectes de la COVID.

Els deia que no vam esperar de braços plegats decisions que no arribaven del Govern espanyol o que arribaven tard. Vam prendre la iniciativa i vam fer els passos que ens exigia l'emergència sanitària sense dubtar ni un moment a actuar amb contundència, malgrat les nostres migrades competències arrabassades per un Estat que va acabar anant a remolc massa cops, per no dir sempre.

Algun dia caldrà explicar com, arran de la nefasta decisió de centralització de la compra de material sanitari per part del Ministerio de Salut, la Generalitat de Catalunya va emprendre una autèntica odissea per a poder proveir de materials de protecció al personal sanitari i a tot el personal de serveis essencials. Sens dubte, aquesta centralització de la compra de material va ser una de les pitjors decisions que va comportar la centralització de competències. En els moments més difícils, en els moments d'autèntica foscor, quan més difícil estava tot, Catalunya en aquelles primeres setmanes, a l'inici de la pandèmia, va aportar més del 80% del material sanitari, quan se suposava que havia de ser proveït pel govern espanyol, arran de la confiscació de competències. Crec que aquesta xifra és prou suficient i prou contundent per a adonar-se de la magnitud de l'error que es va cometre. Dels riscos en què es va fer incórrer no només Catalunya, sinó tot l'Estat sencer. Vostès s'imaginin 17 comunitats autònomes anant als mercats internacionals a comprar material sanitari? Això és el que va passar. En cada una de les reunions de Presidents, les queixes per aquest motiu han estat constants. I vull aprofitar l'ocasió per fer un agraïment especial a tots aquells que, des de Salut, Empresa, Economia, van dedicar hores i hores a trobar el material i els recursos que ens calien en una situació de col·lapse i pànic mundials.

Però no solament vam escoltar els científics i els professionals de la salut. Vam fer centenars de reunions i comunicacions amb el món local, els ajuntaments i els seus representants, amb els sectors afectats, amb les entitats del tercer sector social, les de voluntariat, i també amb els grups parlamentaris i tothom qui podia o volia fer la seva aportació per sortir d'aquesta situació amb força i els mínims danys possibles.

Ho hem fet sempre amb la voluntat d'escoltar a tothom, d'aprendre de tothom. I ho vam fer receptius. Amatents a totes les necessitats, preocupacions i sensibilitats.

És a partir de tota aquesta informació que hem fet sempre propostes constructives. N'estic content, d'haver-ho fet així, perquè ningú no sobra en aquesta lluita.

Com els deia, el Govern de Catalunya ha hagut de combatre aquesta amenaça sanitària sense els recursos ni les eines suficients. Amb una intervenció de les nostres competències d'un dia per l'altre, mentre se'ns exigia resoldre tots els problemes, i, com sempre, sense els recursos que som capaços de generar com a país.

Davant d'una amenaça d'aquesta magnitud, hom voldria haver disposat de tota la nostra experiència i capacitat per lluitar contra el virus.

Però ens hem trobat amb un Govern espanyol que, sense cap mena d'avís previ, insisteixo, ens intervenia la ja prou petita autonomia que tenim. Tant costava haver parlat de com enfocaríem aquesta gestió? Tan difícil era despenjar el telèfon i dialogar? O és que el diàleg és una paraula que apareix i desapareix del discurs públic segons les conveniències i tàctiques

partidistes del moment? Algú es pot imaginar que, d'un dia per l'altre, la cancellera Merkel, sense avisar els Lands, prengué la decisió de suprimir-los competències més vitals?

Però no ha estat, tan sols, la usurpació de competències: com ja és tristament habitual, aquesta tragèdia l'hem hagut d'encarar sense els recursos necessaris per poder actuar d'acord amb les nostres capacitats com a societat dinàmica i forta i generadora dels recursos suficients com per sortir-se'n. .

Això sí, s'han produït més d'una dotzena de reunions de diumenge de matí, una veritable successió de monòlegs sense resposta, el del president espanyol i els de tots els presidents autonòmics. Utilitzats com a decorat sord d'allò que el dia abans el president Sánchez i el seu govern havia decidit pel seu compte. Bàsicament, han estat una fotografia força precisa i crua d'allò que s'anomena l'Estat de les Autonomies. Una fotografia i prou.

Amb tot, malgrat les dificultats pròpies de la pandèmia i les dificultats afegides de ser una autonomia de l'Estat espanyol, la nostra actitud ha estat sempre de portar la iniciativa i avançar-nos a totes i cadascuna de les decisions que, massa tard, acabaria prenent el Govern de Pedro Sánchez i Pablo Iglesias.

Vam ser pioners en l'exigència d'un confinament domiciliari estricte. Vam ser-ho en l'exigència d'ús de màscares. Ho vam ser en la necessitat de posar en marxa expedients de regulació temporals vinculats a la durada de la pandèmia. Ara finalment el Govern espanyol ha accedit arrossegant els peus a allargar els ERTOS fins al setembre. Ens n'alegrem, però també hem hagut de veure com les empreses no podien planificar amb l'anticipació necessària. Tots sabíem que calia allargar els ertos, perquè hem esperat tant. Vam ser pioners també en la demanda d'una renda de subsistència, en l'ajornament de lloguers, en la suspensió d'impostos, en el suport als sectors crítics com el comerç, el turisme, la cultura, la restauració...

Durant tot aquest temps, el Govern ha fet propostes urgents que requerien prendre decisions fermes i de manera àgil. No s'han escoltat les nostres peticions, o s'ha fet tard.

Els poso només tres exemples:

- 13 de març. En una compareixença pública, vaig demanar el confinament total de Catalunya. L'Estat no el va decretar fins al 29 de març, dues setmanes que haurien estat clau, vitals, una demanda que estava avalada per criteris científics, tota la comunitat científica catalana. Directors dels hospitals, directors d'atenció primària, epidemiòlegs, tothom reclamava al Govern de Catalunya. I hagués estat , qui hagués estat governant a Catalunya, tota a comunitat científica li hagués reclamat el mateix: el confinament total de Catalunya. Doncs bé, a pesar d'haver presentat tots els informes possibles, a pesar

d'haver-ho defensat de totes les maneres possibles, mai se'ns va donar les raons per les quals no s'aplicava. Mai hem tingut els informes de l'estat espanyol, ni una vegada.

- 22 de març, a la reunió de presidents. Vaig insistir en el confinament total, quan encara no havia arribat, i vaig fer 22 propostes de protecció a treballadors i persones vulnerables i vaig demanar el reforç del sistema de salut, no la seva recentralització. Reforçar el sistema de salut no és recentralitzar-ho. És reforçar els sistemes dels governs d'arreu de l'estat. Hi havia millorar les condicions dels ERTOS, les prestacions de persones autònomes, la suspensió dels lloguers, etc. Algunes es van aprovar setmanes després, com regular els lloguers, i d'altres, encara avui, no s'han aplicat.
- 29 de març, a la conferència de presidents. Vaig insistir especialment en 8 mesures, la primera d'elles l'aplicació d'una renda de ciutadania perquè cap col·lectiu quedés desprotegit davant l'aturada. Finalment, el Consejo de Ministros la va aprovar el 29 de maig i l'ha acabat aplicant a mitjans de juny, quasi tres mesos en què les persones més vulnerables van quedar desprotegides.

Ens calia un Estat que anés per endavant, no a remolc. Ens calia un Estat que fos executiu, no que executés les nostres competències. En resum, ens calia i ens cal un Estat propi.

I, tanmateix, davant la crisi, tota la col·laboració del món. Tota la coordinació que calgués. Es tractava de prendre les decisions correctes. I quan s'han pres les decisions correctes, el Govern de Catalunya hagués estat al costat de qui les hagués pres. Vull subratllar que vaig ser el primer a sortir a felicitar el president Sánchez un cop decretat el confinament total excepte els serveis essencials, i que vaig donar-li tot el suport pel que fa a la petició de fons a Europa.

Insisteixo perquè és important per entendre com hem hagut d'afrontar aquesta epidèmia i per a adonar-se de quin respecte té l'Estat per l'autogovern de Catalunya: ens van voler residualitzar, un cop més; ens van aplicar una altra vegada l'article 155, camuflat aquest cop d'estat d'alarma. Però es van trobar amb un govern que va fer en tot moment el que creïem que havíem de fer, tinguéssim o no les competències.

No esperin mai de mi una actitud de submissió i acatament. En mi no la trobaran mai, aquesta actitud. I menys encara, quan es tracta de l'autogovern de Catalunya. Aspirant a culminar la independència, ja poden imaginar-se que em trobaran sempre al davant quan es tracti de qualsevol limitació al nostre autogovern o a les nostres institucions.

La gestió de l'epidèmia podia enfocar-se, des d'un punt de vista d'actitud i respecte pels ciutadans, de formes molt diferents. Mai em va semblar correcta la "militarització" que en va fer per part del govern espanyol, ni les crides a la unitat. Parlem d'una epidèmia, no pas d'una

guerra ni de cap reconquesta patriòtica. No s'han vist en cap govern democràtic del món rodes de premsa amb militars. Calia? Un govern democràtic, calia que ho fes? De debò que calia?

En qualsevol cas, el govern de Catalunya va optar, des del primer moment, per enfocar la seva comunicació sota dos eixos i compromisos clars: la transparència i la proximitat. Aquesta va ser una directiva clara que vaig donar al Govern tan bon punt va esclatar aquesta crisi sanitària. Hem estat un Govern sincer i transparent per als ciutadans. Ho haurem fet millor o pitjor, però hem donat sempre totes les dades i totes les explicacions les hem donat en tot moment. I vull agrair a les conselleres Budó i Vergés, i al conseller Buch que fossin la cara i la veu del Govern en tot moment.

Des del dia que vam confirmar el primer positiu a Catalunya, el 25 de febrer, el Govern va estar prenent diàriament mesures seguint, en tot moment, les directrius que establia l'OMS a nivell mundial i les recomanacions dels científics.

El 3 de març, en el primer Govern posterior al coneixement del primer cas de Covid-19, com ja he explicat abans, vam activar la revisió del Pla d'actuació del Procicat per emergències associades a malalties transmissibles emergents amb potencial d'alt risc.

Per primer cop es va adoptar una bicefàlia Salut-Interior per tal de coordinar tots els departaments del Govern per a una gestió integral de la situació, no només des del punt de vista sanitari. El nostre objectiu era anticipació i donar una resposta global.

L'11 de març, quan l'OMS va declarar la fase de pandèmia de COVID-19, es va activar la fase d'alerta del Pla Procicat, que va prendre les mesures següents: l'11 de març:

- Supressió d'activitats de més de 1.000 persones, tant en espais oberts com tancats
- Limitacions a 1/3 de l'aforament de la capacitat en interiors
- Tancament al públic dels esdeveniments esportius, etc.

El 12 de març vam decretar el confinament en els municipis d'Igualada, Santa Margarida de Montbui, Odena i Vilanova del Camí. Una gestió que va requerir contractació de reforços sanitaris, de controls policials addicionals, en un tipus d'actuació que mai abans havíem pres a Catalunya. Una mesura difícil, però emparada per les dades científiques que teníem i que vam aconseguir tirar endavant.

El mateix dia 12 de març, vam anunciar el tancament de centres educatius i l'activitat lectiva-presencial a les universitats i vam anunciar la suspensió de serveis públics i de les activitats

que van afectar instal·lacions esportives, biblioteques i museus, cinemes i teatres, centres cívics. Es van tancar estacions d'esquí, gimnasos, bars, restaurants, centres comercials, grans superfícies, etc. I vam anunciar mesures que afectaven el transport públic, els serveis funeraris, entre d'altres.

Totes aquestes mesures, que vam entendre absolutament necessàries, van ser criticades per alguns en algun punt, però ara ningú ja no les posa en dubte. I crec que aquesta era la nostra responsabilitat. Les havíem de prendre.

Per això el 13 de març vam anunciar el confinament de tot Catalunya, que va quedar sense poder-se concretar ni aplicar per la declaració de l'Estat d'alarma el 14 de març, ja que els òrgans competents per autoritzar i prendre les mesures a partir d'aquell moment van passar a ser el Govern de l'Estat i, per delegació sectorial, els ministres de Defensa, d'Interior, Transport i Sanitat.

Però tot i perdre part de les nostres capacitats: defensa, interior, transport i salut, sense defensa, són probablement algunes de les competències més vitals de qualsevol govern. Imaginin que d'un dia per l'altre desapareixen aquestes competències. Insisteixo, tot i perdre-les, vam continuar actuant des del Govern amb tota la nostra força, diria que fins i tot més determinats que mai.

Vam prendre mesures d'emergència. Es van posar tots els recursos sanitaris a disposició de la lluita contra la pandèmia, es van triplicar els llits d'UCI habituals, arribant a superar els 2.000. Aquí s'ha arribat a dir que el sistema de Salut català no es va arribar a col·lapsar mai. Saben quants llits d'UCI tenim habitualment al país? 600. I vam arribar a tenir més de 1.500 persones ingressades als llits d'UCI.

Aquesta és una mostra de la musculatura i l'excel·lent feina que s'ha fet des del Departament de Salut amb tots els hospitals i tota la xarxa d'atenció primària. Es van habilitar els pavellons salut i 64 hotels salut, destinats a pacients i també a professionals sanitaris, que van permetre més de 100.000 pernòctacions. Es van fer contractacions de personal de reforç. Es va mobilitzar personal mèdic jubilat i estudiants d'últim curs i acabats de llicenciar per reforçar l'atenció sanitària.

Es van fer tots els esforços possibles per comprar tots els subministraments necessaris. No tornaré a repetir l'odissea que algun dia escriurem sobre com en un mercat internacional col·lapsat la Generalitat de Catalunya va haver de sortir amb una mà al davant i una mà al darrere a comprar el material que a crits ens demanaven els nostres professionals sanitaris i sociosanitaris.

Pel que fa a la reorganització assistencial. Es va dotar d'un paper clau a l'atenció primària, que va permetre evitar el col·lapse hospitalari, i es va reforçar l'atenció no presencial, fet que

va evitar més d'un milió de visites als centres assistencials, en un moment que la crisi així ho requeria.

Pel que fa a les residències. Des del minut zero es van mantenir reunions gairebé setmanals amb el sector per tal de poder fer el seguiment de la crisi sanitària que patien les residències. Vam dissenyar i aplicar un pla d'intervenció sanitària i social a les residències i vam decidir sanitaritzar les residències amb un canvi de competències cap al Departament de Salut. En parlarem en un debat específic la setmana vinent.

Pel que fa a la recerca, es van reforçar tots els projectes de recerca en matèria COVID-19 i es van elaborar estudis d'immunitat per anar avançant en el coneixement de la malaltia.

Vam establir la gratuïtat del telèfon 061. A l'inici de la crisi al telèfon d'emergències 112 es van arribar a rebre 8.330 trucades en un dia, dimecres passat tan sols al voltant d'un centenar.

Vam posar en marxa l'aplicació de l'stopCOVID19CAT el 18 de març amb l'objectiu d'anticiparnos a la propagació de la malaltia i de preveure els punts calents per poder actuar sobre els focus de contagi. Aquesta mateixa aplicació va ser presa com a model d'anàlisi per organismes internacionals. L'equip d'experts de l'OMS que va visitar Catalunya en plena crisi va felicitar el nostre sistema sanitari per la gestió davant de la crisi concretament, l'Hospital Vall d'Hebron.

I també hem treballat no només amb tots els especialistes i tècnics del Departament de Salut. Sabem que vam tenir la sort de comptar amb l'assessorament del doctor Oriol Mitjà per elaborar el que havien de ser les bases d'un Pla de desconfinament propi, que va ser aprovat pel Govern. Va ser un pla que ha estat referència per a moltes altres comunitats i que ha rebut l'interès de Governos estrangers.

Vam poder garantir els serveis essencials i subministraments bàsics a tota la població.

Vam aprovar 7 Decrets Llei en l'àmbit tributari, que van afectar 13 tributs, amb més de 6 milions de beneficiaris acumulats, 665 M€ d'impacte en la tresoreria i 144,4 M€ d'impacte en el pressupost 2020, i que afecten àmbits com el turisme, els subministraments bàsics, el cànon de l'aigua, etc.

El Govern, el 12 de març, fins i tot abans del tancament de les escoles, va impulsar un decret llei de posar en marxa un fons de 1.000 milions d'euros de liquiditat a empreses. Ara per ara s'han formalitzat més d'un miler, 300 via avals, 700 via crèdit directe; en conjunt avui per avui arriben als 1.080 M€. Ara per ara, ja s'han formalitzat més d'un miler de sol·licituds per un import de 252 M€.

El suport econòmic també s'ha materialitzat a través de línies d'ajuts específiques per a sectors plenament afectats per la crisi: com el sector del turisme, el sector del comerç, el sector cultural, el sector esportiu (a través d'un pla de xoc), el sector marítim i pesquer, entre d'altres.

Per fer front a l'emergència social, conseqüència de les crisis sanitària i econòmica, hem dut a terme mesures per facilitar la liquiditat a treballadors, a famílies i a empreses, precisament perquè en aquests moments de dificultat, quan no arriba el pagament dels ERTOS, quan no es factura, quan els autònoms no ingressen i quan els treballadors no poden entrar en el seu lloc de treball a causa del confinament, cal que la liquiditat estigui en mans d'empreses, famílies i treballadors.

Per això vam activar línies extraordinàries d'ajuts per al pagament del lloguer per a famílies amb dificultats econòmiques sobrevingudes i avançament dels ajuts per a pagament de lloguers per a persones grans i dones víctimes de violència masclista.

També hem lliurat 34.000 dispositius a les famílies per evitar la bretxa digital i hem tramès prop de 150.000 targetes moneder per a ajuts menjador.

Tot i no tenir ambaixades, com els Estats, que sí que en tenen, hem intentat no deixar cap ciutadà de banda, hem atès i gestionat 1.548 casos de 2.820 catalans a 107 països, amb una ràtio de més del 80% de casos resolts satisfactòriament.

Com veuen, només faig una relació molt breu d'algunes de les mesures adoptades, que més endavant el conjunt del Govern ampliarà.

Com poden comprovar, la llista de mesures i decisions que s'han pres durant aquests tres mesos i mig de crisi sanitària és llarguíssima. I encara ho podria ser més si no haguéssim fet un exercici de condensació i síntesi per al debat d'avui. En qualsevol cas, qualsevol que hagi seguit amb atenció les desenes i desenes de compareixences d'aquests mesos sap quin és l'abast inacabable de la feina feta.

Sí que vull compartir amb vostès la meva convicció confessada massa vegades que tot això, la gestió d'aquesta crisi i la resistència viscuda contra el coronavirus no hauria estat possible amb la feina d'un Govern sol. Ni el de Catalunya ni cap altre. Tothom hi ha jugat un paper. Tothom hi ha aportat el seu granet de sorra o la seva platja sencera. Des dels ciutadans individualment fins a les institucions de tot el país i de més enllà.

No tinc cap inconvenient —ans al contrari— de reconèixer que, si ens en sortim (que ens en sortirem!), és gràcies a l'esforç de molta gent i moltes organitzacions i institucions que s'han

arromangat per combatre la pandèmia. I aprofito ara un cop més per agrair la feina de tothom. Moltíssimes gràcies a tota la ciutadania.

Com saben, la pandèmia ha tingut dues cares. La devastadora malaltia, amb tants i tants afectats, i tantes víctimes. Però també la cara de la reacció solidària, compromesa, apoderadora de la societat catalana. No ho dic per dir. És realment un orgull i un honor viure en un país amb aquesta capacitat de mobilització de consciències i accions de suport col·lectiu. De fet, tinc l'absoluta convicció que és per aquesta manera de ser de la societat catalana que avui encara som un poble amb vocació de futur i personalitat pròpia.

La força de la societat civil catalana és esplendorosa. Una societat de milers i milers d'entitats i d'agrupacions socials que s'organitzen i es comprometen a fer millor el seu entorn i per ajudar la gent que més ho necessita. Una autèntica xarxa de suport mutu plena de talent, cultura, i sentit de llibertat i de justícia.

Vull agrair també el compromís d'empresaris i emprenedors que van decidir tot d'una reorientar la seva producció per a servir equipaments urgents i imprescindibles per combatre el virus. Més de dues mil empreses es van oferir al Marketplace organitzat pel Govern. I hem de celebrar aquesta capacitat d'adaptació de les empreses del nostre país. Sense elles tampoc no hauria estat possible encarar les mancances d'una gestió centralitzada que ens va fer patir molt per trobar els equipaments sanitaris i de protecció civil necessaris.

Aquesta capacitat d'adaptació i la rapidesa en la reacció són decisives en circumstàncies com les viscudes amb el coronavirus. I com saben perfectament, aquestes són característiques pròpies dels estats petits i mitjans, que poden actuar amb proximitat, adaptabilitat i rapidesa. És una conclusió a la qual han arribat diversos estudis publicats durant aquest període. No ho dic jo, sinó tots els estudis que ho avalen.

Però si hi ha hagut algú que ha estat imprescindible i essencial en tot aquest combat, aquests han estat els professionals de la sanitat, els professionals de les cures i l'atenció social, els professionals d'emergències i els serveis essencials, que no han defallit ni un sol dia, ni un sol minut, durant tots aquests mesos.

Els mateixos ho han expressat molt bé: no es tracta de fer-los només un aplaudiment i un agraïment, sinó que cal un compromís col·lectiu, transversal i de consens per al seu reconeixement professional i per dotar-los del suport i de les infraestructures que mereixen. Aquest, com ja saben, és també un compromís meu i que he exigit al meu Govern.

Pel que fa al reconeixement públic. És evident que calia compensar els professionals sanitaris i residencials per la feina feta. Per això, vam aprovar destinar 140 M€ als professionals del sistema públic de salut i de residències.

Però l'emergència no s'ha acabat. L'emergència sanitària no finalitzarà fins a tenir una vacuna que freni la Covid-19. I és per això que no ens podem relaxar de cap manera. Són coneguts els rebrots importants a Alemanya, a Portugal, a la Xina i a molts altres indrets que han obligat a tornar al confinament estricte de la població.

El Govern de Catalunya, per descomptat, no es relaxa ni ho farà els pròxims mesos. Per això estem fent tots els plans de contingència necessaris i mantenim l'atenció posada amb els equips del PROCICAT activats en tot moment. L'actitud d'alerta i de vigilància i contenció la demanem també a la ciutadania, que és el front més eficaç per evitar situacions que cap de nosaltres no desitgem.

En aquest sentit, i coordinat pel PROCICAT, tots els Departaments de la Generalitat de Catalunya tenen l'encàrrec de tenir a punt els seus Plans de Contingència abans del 31 de juliol d'aquest mes. Ara més que mai hem d'actuar amb responsabilitat i planificació. Seria una veritable temeritat no preparar-se. I ho hem de fer amb tot el rigor per a fer-ho bé a la primera, si tenim la mala sort d'haver d'enfrontar-nos a una segona onada. No podem fallar.

I per acabar aquesta primera part de l'exposició, dedicada al balanç de la gestió, és cert també que no he evitat en cap moment l'autocrítica necessària. No es pot millorar sense autocrítica. Sense esperit crític i exigència de millora constant, no hi ha mai bons resultats. No ho hem fet tot prou bé. Segur que hem comès alguns errors i alguns seran posats avui damunt la taula i d'altres potser no. En qualsevol cas, estem disposats a revisar com hem fet cada passa, com hem pres cada decisió per, quan calgui, servir millor el nostre país davant d'una amenaça com aquesta. Perquè en definitiva, en resum, aquesta ha estat la nostra voluntat des de l'inici, la meua i la de tots els consellers i conselleres d'aquest Govern: servir el nostre país el millor que hem sabut.

Estem en uns mesos clau per encarrilar la sortida de la crisi, i és on hem de posar tot el nostre esforç. Ara podem prendre les nostres decisions.

Sense cap desatenció per l'emergència sanitària encara activa i que continuarà sent sempre la nostra prioritat. Portem setmanes a treballar en l'etapa de represa i reactivació per a mitigar tant com sigui possible els efectes econòmics i socials de la pandèmia.

Com saben, hem activat un mecanisme del Govern que anomenem CORECO, que treballa en un pla de reactivació econòmica i en la repriorització de les partides del pressupost aprovat recentment en aquest Parlament. També treballem de valent per evitar els efectes socials que deriven d'aquesta crisi econòmica que ja és una realitat al nostre país, com a tots els països del nostre entorn.

Aquí, com ens ha passat amb el combat contra l'emergència sanitària, ens toca treballar de nou amb les mans lligades a l'esquena, sense els recursos ni les competències que Catalunya mereix pel seu esforç i activitat.

Com saben, en l'àmbit de la gestió de l'emergència sanitària, hem entrat en l'etapa de represa, com hem decidit d'anomenar aquest període, des que el passat 18 de juny tot Catalunya va entrar en la fase 3 del desconfinament. En aquest punt, vaig signar el decret que estipulava la fi de la Fase 3 per poder entrar en una etapa regulada completament pel Govern de Catalunya a través del PROCICAT i sempre obeint els criteris dels experts i com sempre amb una única prioritat: la salut i la vida dels ciutadans.

Aquesta nova 'etapa de represa' es regula amb els criteris de claredat i rigor. La normativa entenem que és més clara que la que ens havia anat imposant fins ara el Govern espanyol, molt embolicada i difícil de comprendre i de complir.

En aquesta etapa hem de tenir ben clar que la clau per sortir ben parats d'aquesta situació és que protegint-nos, protegim el col·lectiu. És a dir: les mesures de protecció individual són a la vegada mesures de protecció col·lectiva. Per entendre'ns, parlem de l'ús de la mascareta, de la higiene de mans i de la distància individual..

No ens podem relaxar. Ningú no ho ha de fer si no volem tornar enrere. Màscara, mans i distància són decisives per a la nova etapa de represa i volem que tothom entengui que no hem superat encara l'amenaça de la Covid-19. I que hem de continuar protegir-nos per protegir sobretot els més vulnerables. Hem entrat en una etapa en què la solidaritat, el deure cívic de protecció, el compromís col·lectiu són més determinants que mai.

I quan calgui, no tinguin cap mena dubte que a aquest Govern no el tremolarà la mà per prendre les decisions que calgui per vetllar per la salut de la població. Hem d'estar preparats per a un rebrot important si es produeix, per a una segona onada si es produeix.

Evidentment, com ja he dit fa uns minuts, el Govern estem treballant i preparant-nos per a qualsevol nou brot significatiu de la pandèmia. I també d'una nova onada de contagis.

Per això estan en marxa més de 80 plans sectorials amb mesures específiques per a àmbits tan diversos com les llibreries, les colònies i les activitats esportives, els centres de dia de gent gran, els espais de culte religiós, els mercats i les fires o les platges.

Són plans sectorials que es reforcen amb plans de contingència elaborats des dels departaments de la Generalitat per a encarar qualsevol possible rebrot o nova onada. En aquests plans, s'inclou el proveïment de material sanitari, per a les unitats de cures intensives, equipaments de protecció individual, entre més.

Els deia en parlar-los de l'emergència, que havíem tingut una emergència, sanitària, econòmica, social i educativa.

Les previsions macroeconòmiques per aquest any són molt preocupants: el PIB de Catalunya pot caure a xifres mai vistes, de dos dígit, més d'un 10%; la taxa d'atur s'enfilirà per sobre del 17%, potser fins al 20%, amb una destrucció de llocs de treball del 7% o del 10%: la situació, doncs, és greu, és crítica.

Els mesos passats, vam aprovar unes mesures de rescat i reparació. Calia solucionar necessitats immediates i fer front a l'emergència. Recursos per a salut i per a l'àmbit residencial i emergències, recursos de mobilitat i transport, recursos d'educació. Xifrats en 5.000 ME, reclamem una transferència directa de l'Estat. Els 16.000 ME que ha destinat per a totes les comunitats, és un xifra absolutament insuficient. La factura del coronavirus no pot ser un increment del deute de Catalunya. El govern espanyol no pot deixar-nos una altra vegada a la intempèrie. Ara com ara, encara no ha fet ni un pagament, deixant el govern de la Generalitat en una situació delicadíssima en l'àmbit de tresoreria.

En segon lloc, hem contribuït al fet que es mantingui la capacitat productiva i els ingressos dels treballadors i empreses, tant per criteris de justícia social com per a assegurar poder reprendre l'activitat. Hem ajudat la liquiditat de treballadors i famílies mitjançant:

- L'ajornament del pagament de tots els impostos propis i cedits de la Generalitat.
- El manteniment de tots els contractes de serveis (encara que no s'executin) pagant l'equivalent als sous dels treballadors i una part dels costos fixos
- Ajudes directes (Treball, Empresa i Coneixement, etc.) i crèdits tous i avals públics mitjançant l'Institut Català de Finances (en aquest darrer cas, equivalent a 1.000 ME)

I si de nosaltres depengués, el Govern de Catalunya, si hagués tingut totes les competències pròpies d'un Estat, hauria aplicat una política de "congelació del temps" i d'inversió pública prioritària. Hauríem no només aprovat els ERTO's i l'Ingrés Mínim Vital (que s'ha aprovat amb 3 mesos d'antelació), sinó que hauríem aprovat el Subsidi de Conciliació Familiar, ajudes directes –i no préstecs– als sectors del Turisme, Comerç o la Cultura, la moratòria d'impostos i qualsevol altra càrrega. I, per descomptat, de cap de les maneres gastaríem ni un euro en compra de tancs o en cap mena de partida militar o de la Casa Reial.

Però malauradament, no som independents. I hem de fer front a aquesta pandèmia amb les mans lligades a l'esquena, sabent que qualsevol pressupost que Catalunya, sigui el que sigui, aplicat en les actuals condicions serà sempre un pressupost insuficient; sabent

que aquest país genera els recursos suficients per poder sortir-se'n d'aquesta pandèmia, però que no som pas nosaltres qui els gestiona, sinó l'estat; sabent que un dèficit fiscal – del 6 o del 8%, tant se val, parlem en qualsevol cas de més de 14.000 ME–, és un llast immens que ens asfixia, que no permet als nostres conciutadans, a tots els nostres conciutadans, votin el que votin, de gaudir de més benestar i de més oportunitats.

I tanmateix, amb les mans lligades a l'esquena, i gairebé els dos peus clavats a terra, no ens hem aturat ni un moment, perquè hi ha massa en joc i ens cal aprofitar fins a l'últim euro que puguem.

Davant d'aquesta constatació, el 2 de maig, vam crear la Comissió del Pla per a la reactivació econòmica i protecció social, CORECO, amb tres encàrrecs molt concrets:

- Un Pla de reactivació per reduir l'impacte que tingui sobre empreses.
- Un segon encàrrec de prioritització de les partides pressupostàries.
- Un tercer encàrrec per recollir totes aquelles mesures que poguessin reduir l'impacte sobre les empreses.

Aquest Pla estarà dividit en 4 eixos d'acció estratègica que inclouen diverses línies d'actuació:

- Economia per a la vida.
- Digitalització.
- Transició ecològica.
- Societat del coneixement.

Està previst tenir una primera versió del Pla els dies 16 i 17 de juliol i l'aprovació pel Govern el dia 21 de juliol.

És a dir, el 21 de juliol tindrem uns pressupostos prioritzats i unes accions transversals i de sectors estratègics fixades, encarrilant d'aquesta manera l'etapa de represa. Molt important, fonamental; però alhora tan insuficient com seran sempre els pressupostos de Catalunya fins que no sigui un estat independent.

Finalment, no vull acabar aquest bloc de represa sense parlar de l'emergència educativa. El primer impacte que vam tenir: 5.492 centres tancats i 1.600.000 alumnes confinats, 118.000 professors i 8.000 personal d'administració i serveis sense activitat presencial, més tots els efectes col·laterals (menjadors escolars, activitats extraescolars, etc.).

La preocupació sempre va ser poder garantir continguts i formació a totes les famílies, que la bretxa digital no deixés ningú de banda.

Al setembre els centres educatius obriran amb la màxima normalitat i la màxima presencialitat en la línia del que passa als països del nostre entorn. Estem en disposició de garantir que al setembre totes les escoles obriran amb normalitat i seguretat. És el compromís del Govern. Potser el més important dels mesos que venen. Serà un curs excepcional perquè un cop superada la situació d'emergència sanitària ens trobem davant una emergència educativa.

Vull reconèixer un esforç ingent de tota la comunitat educativa i tornar a posar els infants i els joves al centre. I vull agrair a tots, mestres i professors, pares i representants de la comunitat educativa el seu esforç, la seva implicació i també les seves crítiques, que ens ajuden a millorar.

El Govern ha estipulat una despesa extraordinària de 450 milions d'euros en Educació. 233 dels quals destinats a la incorporació de 5.000 professionals entre personal docent i no docent per reforçar l'atenció educativa a l'alumnat. En la contractació de professionals, si cal anar més enllà, arribarem fins on faci falta amb la màxima coordinació amb el sector.

La inversió contempla també el desplegament del Pla d'Educació Digital amb una despesa prevista de 103 milions d'euros al llarg del curs vinent. I 33 milions d'euros de lluita contra segregació: activitats de reforç, extraescolars.

Ara, el gran repte és el retorn a l'escola del setembre. Hi posem tota l'atenció i esforç del Govern. A les escoles s'hi llaura el futur de les societats. No podem escatimar esforços ni recursos a les escoles en una situació com l'actual. El conseller Bargalló sap que té tot el meu suport per a garantir la represa educativa. Hi invertirem els recursos que facin falta; contractarem els mestres que calguin. Ens hi juguem massa. De fet, ens ho juguem tot. Perquè el futur, senyores i senyors diputats i diputades, no és nostre, sinó dels nois i noies dels joves que s'estan educant a les nostres escoles. El repte és també colossal, perquè estem parlant de l'actiu més important que té un país: la seva joventut.

Per això celebros que també ja s'estigui encarrilant el retorn a l'escola davant l'emergència actual i públicament estenc la mà a tota la comunitat educativa per dialogar i consensuar aquesta tornada a l'escola.

I una altra reafirmació sorgida d'aquesta crisi: la importància de tenir recursos. Aquest serà un debat central a Catalunya els pròxims mesos. Per part d'aquest Govern ha estat una exigència constant al president del govern espanyol. De la mateixa manera que ell té tot el meu suport per demanar la màxima celeritat en la distribució dels fons que han de venir d'Europa, el nostre Govern demana a tots els grups parlamentaris unitat i suport inequívoc per exigir al Govern espanyol que amplii i distribueixi els fons estatals COVID com Catalunya es mereix.

D'aquesta crisi no en sortirem com a l'anterior amb receptes de restricció de despesa. En aquesta, cal una injecció de diners sense precedents per salvaguardar l'economia i evitar fallides d'empreses, tancament d'establiments i un empobriment global.

Ja m'he referit als 5.000 milions d'euros amb què el Govern de la Generalitat xifra fins ara la despesa extra i de reducció d'ingressos per l'emergència sanitària de la Covid.

Però més enllà d'això, hem d'impulsar un Pla de reactivació que permeti als sectors més afectats poder mantenir la seva activitat o reorientar la seva especialització.

De fet, la consellera Chacón ha estimat que caldria una aportació pública de 10.000 M€ per ajudar, només, als sectors del turisme i del comerç, al que caldria afegir altres iniciatives per compensar els més de 800 milions d'euros de pèrdues declarats pels sectors culturals o els 2.500 milions d'euros de pèrdues en el sector esportiu o els més de 800 milions d'euros de pèrdues que han exposat les entitats del tercer sector. Davant d'aquest repte colossal ens enfrontem i ho fem de moment sense els recursos que ens calen.

La darrera estimació del Govern és que Catalunya necessita 30.000 milions d'euros per encarar amb garanties la reconstrucció del país. I no acceptarem menys del que ens pertoca.

Però aquesta no hauria de ser una lluita del Govern i dels grups que li donen suport, només. Hauria de ser la lluita de tot el Parlament. Aquests diners, aquests recursos són per a tots els ciutadans de Catalunya, votin el que votin, visquin on visquin. Jo els animo a deixar de banda el partidisme i a pensar en el benestar dels nostres ciutadans. Sumin-se a aquesta reclamació. Pensin en el futur i en les oportunitats de tots. Lluitin pels drets de tots.

I per això és on ens cal que tots vostès, des de les seves formacions polítiques, 'apretin', sí, 'apretin', perquè el govern de l'estat compleixi. Alguns dels seus companys són ministres a Madrid. Dels grups del PSC i dels Comuns dependrà que Catalunya pugui comptar amb els recursos que necessita. No fallin als catalans. Ara ho necessitem més que mai.

Com necessitem aconseguir finançament europeu addicional, a través del Mecanisme europeu d'estabilitat. Per això els anuncio que al llarg d'aquesta setmana enviaré una carta al president Sánchez, i una altra al C.E.O del MEDE, Sr. Kalus Regling, perquè el primer sol·liciti

en nom de Catalunya, un préstec de 5.000 milions, el 2% del PIB català. Al Sr. Regling li comunicaré que el Govern de Catalunya accepta les condicions del MEDE, perquè permet tornar-lo al 0,1% i pot donar liquiditat immediata. Catalunya no pot esperar a rebre els ajuts europeus l'any vinent. Arribarem tard. Els necessitem ja, ara. I naturalment, confio que el president Sánchez no hi posarà cap obstacle i que farà la gestió en nom de Catalunya. No es podria entendre el contrari.

Finalment, i respecte a la urgència de disposar de recursos, hi ha dues darreres peticions que espero que obtinguin també l'acord de la cambra:

- Que s'elevi el sostre de dèficit a l'1%, que avui, 1 de juliol, de manera encara incomprendiblement ridícula continua al 0%, amb una emergència com no hem viscut mai, un increment que suposaria 2.500 milions d'euros més per a Catalunya. No està a les nostres mans, està a les mans del govern espanyol. Però sí que aquest Parlament pot donar suport a tot el Govern per reclamar-ho conjuntament. Aquesta és la unitat que ara necessitem.

- Que es permeti als ajuntaments de disposar de tot el seu superàvit i romanents. És absolutament incomprendible com a aquestes alçades, i avui ha sigut la Federació de Municipis d'Espanya la que reclama 28.000 milions, a nivell català creiem que són 2.500. És increïble que aquests diners continuïn tancats a un compte bancari. Que els ajuntaments i ens locals no els puguin utilitzar, però si necessitem tots els recursos i fins l'últim euro! Si això només és una signatura que algú ha de fer a Madrid. Que la facin i permetin que els ajuntaments disposin d'aquests recursos, que podran ajudar enormement a activar l'economia a les ciutats i pobles de Catalunya.

Estem disposats a aquest gran pacte per a aconseguir tots els recursos que avui Catalunya necessita? Senyores i senyors diputats, anem a totes? Anem a treballar realment perquè Catalunya se'n pugui sortir? Doncs fem-ho junts, siguem lleials amb la ciutadania de Catalunya, amb l'esforç que ha fet la ciutadania de Catalunya, amb l'esperança que té la ciutadania de Catalunya. Ara és el moment de donar la cara pels nostres conciutadans. Però necessitem recursos, tots els recursos. Hem de ser al seu costat. Espero comptar amb el seu suport.

Res no serà igual com abans de l'arribada de la Covid-19 fins que no tinguem la capacitat per desenvolupar i administrar la vacuna. Tot ha capgirat. Ens hem acostumat a les màscares. Hem passat moltes setmanes tancats a casa sortint tan sols a cercar el més imprescindible. Hem estat lluny dels nostres familiars, dels pares, dels avis, dels fills o dels néts. I tot això ens marcarà durant molt de temps.

Però aquest país ha demostrat, sumant-se a l'esforç de molts altres països, que té un potencial immens de talent, de recerca, d'innovació, de posar la ciència al servei de la vida. I ens n'hem

de sentir orgullosos tots. Perquè això no és patrimoni de ningú, sinó una riquesa col·lectiva que ens fa molt millors i ens ajuda a estar molt més ben preparats.

I si floreix aquest talent en els moments més crítics, és perquè som capaços d'establir un diàleg obert i franc amb els diversos sectors de la societat. I així ho hem tornat a fer aquesta vegada. Jo, com tots vostès, he fet centenars de reunions i converses amb tothom qui he cregut que podia ajudar. He parlat amb els directors dels hospitals, amb emprenedors que volien fabricar respiradors artificials, he parlat constantment amb les cambres, amb els agents socials i econòmics, amb el Consell de Diàleg Social, amb les principals entitats de voluntariat de manera regular, amb els centres de recerca, amb els representants del turisme, del comerç, de l'esport, de la cultura, de les principals entitats de voluntariat del país... Tots hem estat parlant amb tothom. És una riquesa immensa la que té aquest país. Aquest un diàleg permanent per a sortir conjuntament de l'atzucac. N'estic molt satisfet perquè tothom ha respost amb dinamisme i voluntat de servei.

Tenim la sort de ser d'un país amb un fort sentit del deure cívic i del compromís social. I això ho hem d'aprofitar. Mai, mai, hem de deixar perdre aquest dinamisme social immens que ens fa arribar allà on ens proposem. Que mai ningú, cap partit ni cap polític o governant, se'n vulgui apropiat. Perquè aquest patrimoni social és potent precisament perquè és lliure.

Quina és per mi la funció d'un bon Govern? En cap cas és posar entrebancs a aquest potencial cívic. Sinó tot el contrari. Un bon Govern es dedica sobretot a ajudar els sectors socials a progressar, a fer possible els projectes personals i col·lectius que volen obrir-se pas. És per això que faig meua, per exemple, la proposta del Col·legi de Metges per a una reforma estructural del sistema de Salut, així com la integració social i sanitària que hem començat a posar en marxa aquests últims mesos. Calen més recursos, i calen més bons serveis d'atenció sanitària.

Els convido a llegir el decàleg que em van presentat tots els Col·legis de Metges de Catalunya, el Consell de Col·legis, el Col·legi d'Infermeria i l'Agrupació que aplega tots els gestors sanitaris. Les propostes, em sembla, de molts d'aquests punts les podem incorporar i molts d'aquests punts poden tenir el consens de totes les forces polítiques.

Per això, el Govern nomenarà ben properament un Comitè d'Experts Independents, professionals del sector sanitari, per tal de treballar conjuntament amb el Departament de Salut les mesures de canvi estructural que necessitem.

Repeteixo: convido a tots els grups de la cambra a sumar-s'hi. Amb la força de tots, ho podem aconseguir.

Perquè l'experiència de la pandèmia ens ha de servir també per encarar el futur col·lectiu de manera diferent. Moltes coses poden canviar d'ara endavant si som capaços de mantenir com

a eix central de l'interès públic la salut i la vida de les persones. Amb aquesta perspectiva, molts enfocaments poden canviar i poden adquirir una mirada més humanista i més sensible amb les persones i el nostre entorn natural.

Si em permeten, en aquest tram final voldria fer-los unes reflexions un punt personals, però que avui m'interessa compartir amb tots vostès i la ciutadania

El 19 d'abril, adreçant-me a tots els ciutadanes, des de la Casa dels Canonges, vaig parlar que ens calia també "dibuixar l'horitzó del país", plantejar-nos radicalment, és a dir, anant a l'arrel, l'anàlisi del sistema actual amb una actitud d'innovació disruptiva. Perquè no es tracta pas de reconstruir el passat, sinó de construir un futur nou. De res serviria que tot canviés, perquè tot continués igual. Ens cal analitzar, sense complaences, ni ressentiments ni victimismes, el que hauríem d'haver tingut i no teníem. Hem d'identificar quins són realment els sectors estratègics i essencials del país.

Aleshores, vaig recordar unes paraules del Secretari General de l'ONU, Antonio Guterres, que em continuen semblant d'actualitat:

"Tot el que es faci durant i després d'aquesta crisi ha d'estar molt centrat a construir economies més igualitàries, inclusives i sostenibles, així com societats més resilients per fer front, tant a les pandèmies, com al canvi climàtic i als molts altres reptes globals que tenim davant nostre". Espero que tots hi estiguem d'acord.

Per això aquell 19 d'abril vaig fer una crida a la societat catalana a donar una resposta inclusiva al futur del país. Aixecant la mirada, deixant enrere el món d'ahir i preparant-nos pel futur. Sabent que a partir d'ara, qualsevol acció que faci cadascú de nosaltres ha de beneficiar a tota la comunitat.

I m'hi ratifico. Volem escoltar tothom, volem aprendre de tothom, volem decidir el futur comptant amb tothom.

Per fer aquest exercici, hem posat en marxa un equip de talents plurals que anomenem Catalunya 2022. El vam presentar públicament ja fa unes quantes setmanes i ha començat a treballar a bon ritme sota la batuta de Victòria Alsina i Genís Roca, amb un grup d'una trentena d'experts d'àmbits diversos.

En aquests moments Catalunya 22 està treballant en les variables clau on se situarà Catalunya després de la pandèmia. Aquesta primera anàlisi quantitativa i qualitativa es completarà aquest mes de juliol. Al setembre, començaran a treballar el que ells anomenen «apostes de país», que aterran a plans d'acció pragmàtics i possibles en diàleg i contrast amb múltiples agents socials, econòmics, científics i culturals del país.

Els coordinadors d'aquest Grup de Treball estan a disposició de tots vostès per a fer-los el retorn en cada moment del seu treball. És un grup d'experts que vam voler completament independent del Govern i, si em permeten, blindant-los dels avatars que puguin haver-hi els propers mesos en aquest Govern.

Així mateix, i atesa la voluntat que aquest sigui un treball al més participat possible, la setmana vinent es farà l'anunci de com participar-hi (més enllà de les més de 100 entitats i grups que ja s'hi han posat en contacte), una crida oberta, un "Open Call" per a sumar plans al projecte Catalunya 22.

Acabo.

Pocs discursos m'han emocionat i trasbalsat més que el que va pronunciar el president d'Alemanya per desitjar la Bona Pasqua als seus conciutadans. El millor de l'esperit europeu, de l'humanisme i de la tolerància, de la solidaritat i de l'esperit cívic i democràtic, bategaven en aquell discurs.

Frank-Walter Steinmeier va començar dient:

"La pandèmia ens demostra que Sí, som vulnerables. Potser hem cregut massa temps que érem invulnerables, que només podíem anar més de pressa, més amunt, més enllà. Va ser un error. Però la crisi no només ens mostra això, també ens demostra com en som de forts! Tot el que podem construir!

Estic profundament impressionat per l'esforç que ha fet el nostre país en les darreres setmanes. Encara no s'ha acabat el perill. Però ja avui podem dir: Cadascú de vosaltres ha canviat la vostra vida radicalment, cadascun de vosaltres ha salvat vides humanes i en salva més cada dia."

Jo no sabia pas com dir-ho millor, que el president alemany, com agrair millor a tots els catalans i catalanes el seu esforç i el seu compromís.

I acabava, Steinmeier:

"No estem fent els esforços que estem fent aquests dies perquè una mà de ferro ens obliga a fer-ho. Ho fem perquè som una democràcia viva amb ciutadans responsables! Una democràcia en la qual confiem els uns en els altres, per escoltar fets i arguments, per demostrar arguments i per fer el correcte. Una democràcia en què cada vida compta"

Avui és també l'hora de l'agraïment. Un cop més, sí, perquè mai ens cansarem d'agrair a tots els que ens van cuidar. Si em permeten expressar-ho així, sostinc que la gran lliçó apres

d'aquests dies és que hem de cuidar els que ens cuiden, que mai, mai més, cap de les persones que vetllen per la nostra salut, la nostra educació, la nostra protecció, el nostre transport, la nostra alimentació, el nostre desenvolupament, en definitiva, com a éssers humans, que mai, mai més, no puguin dir que no els tractem amb el màxim respecte i amb tota la dignitat.

Ja sabem qui és essencial en aquest país. Si ara fes una llista, me n'oblidaria algun. Però no cal, són en la ment i en el cor de tots. Escoltem les seves reivindicacions, trenquem amb les velles rutines, donem-los l'atenció que es mereixen. Mai com aquests dies les paraules "servidor públic" i "bé comú" no han estat més íntimament lligades.

Vaig sentir la necessitat d'agrair-li al president alemany aquelles paraules que tant em van ajudar en un moment tan difícil, col·lectivament però també personalment. Vaig escriure-li una carta. Li deia que el seu havia estat un missatge que ens havia interpel·lat a molts i li esmentava que faria meva la seva esperança i la seva defensa de l'humanisme i de la democràcia.

Crec sincerament que és així. Que "d'aquesta experiència, com deia el president, podem créixer i creixerem".

Aquesta pandèmia ha colpejat les nostres vides. Ens ha fet canviar de sobte els nostres hàbits, la nostra mobilitat, les relacions i contactes amb familiars, amics i companys de feina. Ens ha obligat a quedar-nos a casa molts dies i setmanes seguits sense sortir-ne per res que no fos el més bàsic. Calia protegir-se i aïllar-se per a protegir els altres. Especialment els més vulnerables.

Però, lluny de fer-nos més esquerps, més egoistes o més desconfiats, la pandèmia ens ha ensenyat que ens en podem sortir si acceptem un deure cívic i un compromís social com a ciutadans que som. Hem descobert aquests dies una nova cara de la famosa virtut republicana. Ens hem reconegut en la cara més humana d'una societat que s'havia anat fent antipàtica a les persones i que tan sols prioritzava el guany econòmic, la generació de riquesa i totes les esclavituds humanes que se'n deriven.

Amb la pandèmia, hem posat la salut i la vida de les persones al centre. Res més no ens ha guiat en les nostres decisions. Sovint ho hem fet contra els interessos de sectors econòmics que haurien volgut continuar l'activitat normal per no perdre-hi res. Però si ho haguéssim fet hi hauríem perdut tots.

Per tant, aferrem-nos a la vida i visquem-la plenament.

No oblidem ni un sol dia que la humanitat pot fer un altre paper a la Terra. Que el nostre entorn, que la nostra natura, ens necessita actius i disposats a preservar la diversitat natural, cultural, lingüística, religiosa, ideològica, sexual i totes les diversitats possibles. I no oblidem ni un sol dia que les persones són el centre de les decisions.

Fa poc més de dos anys, quan vaig presentar-me aquí davant de tots vostès per demanar-los la confiança per dirigir el Govern d'aquest país, vaig acabar la meva intervenció amb allò que ha acabat essent la meva divisa íntima i política: "Per Catalunya i per la vida!". Avui ho repeteixo més convençut que mai.

Perquè tinc tota la confiança que el nostre sistema de valors ha canviat. Que el món d'ahir ja no ens tenalla perquè ja no existeix. Que res no pot tornar a ser igual. Que ens hem després de tants egoïsmes, de tantes injustícies, d'una hipocresia que ens devorava. I pel que fa als que treballem en aquesta casa, en aquest Parlament, potser finalment, ens adonarem que Havel tenia raó i que "La moral és omnipresent, igual que la política, i la política que s'aparta de la moral és simplement una mala política". Si és així, repeteixo, creixerem. Creixerem com a nació, creixerem com a societat compromesa i empoderada, creixerem en la defensa de la democràcia i la llibertat.

L'emergència no s'ha acabat, però també és moment de dedicar un temps i una atenció especial per les víctimes de la pandèmia, els seus familiars i amics, i per totes les persones que l'han patida en primera persona.

Tots ens hem sentit fràgils, sols, amb la tristesa profundament arrapada a la pell aquests mesos. Durant el confinament més estricte vaig passar moltes hores tot sol a la Casa dels Canonges. Durant tot el dia no parava, estant en connexió a través de trucades amb els directors d'hospitals d'arreu del país, o en videoconferències amb els sectors més afectats. El dia passava volant. I era a la nit, quan sentia les campanes de la Catedral de Barcelona o el campanar del Palau, o mirava per la finestra i veia que al carrer del Bisbe no hi havia ningú, quan sentia profundament aquesta soledat. Un silenci que sabia que s'omplia de llàgrimes a moltes cases del nostre país.

I de tot el que crec que no hem pogut trobar la manera de fer bé és l'acompanyament de les nostres persones estimades que han mort aquests mesos. Són moltes les famílies que no han pogut acompanyar a qui més estimen en aquests darrers moments de la vida. No hem pogut anar a aquell o aquell altre hospital, o en aquella residència i estar asseguts al costat dels nostres pares i mares, dels nostres padrins i padrines, dels nostres germans, agafant-los, simplement, la mà per dir-los que no estaven sols.

Aquesta és una ferida a l'ànima de la gent. De la nostra gent. Un dol que tardarà a passar. Un dol mal fet. Moralment és d'un impacte enorme i sobre tot això també necessitem una reflexió de país.

En nom del Govern de Catalunya, vull acabar tornant a expressar el meu condol a totes les famílies que han perdut un pare o mare, un padrí o una padrina, un avi o una àvia, un fill, una germana, un amic, una companya. La meva abraçada immensa a tots els que han perdut una persona estimada en aquesta pandèmia. La farem també per a tot el país. I per això, el pròxim 9 de juliol els recordarem en un acte d'homenatge nacional per tenir-los a tots ben presents en la memòria.